

[Glistrup]

form og med det indhold, det havde fået på det pågældende tidspunkt, fungerede det videre i de næste 50 år godt og vel. Så skete der det i 1973, at fempartisystemet – eller 4-5-partisystemet, hvordan man nu vil udtrykke det – blev sprængt. Nu har vi i 5 år levet under et nyt partimønster, hvor vi snarere har et 10-parti-system – det svinger lidt op og ned, men det er det, som fungerer herinde.

Finansministeren fremhævede, at han anså partierne som nødvendige led i det danske parlaments funktionsmåde. Jeg tror i og for sig ikke, at finansministeren har ret i det synspunkt. Partierne er opstået på et tidspunkt, hvor partipolitiske problemer var langt enklere og mere entydige, med klassekampe imellem de forskellige stænder. Nu om dage, hvor arbejderne er parcelhusejere og har deres synspunkter på atomkraft og på EF og på hundredvis af andre ting, som slet ikke eksisterede, dengang partierne blev opbygget, er situationen en helt anden, og jeg tror i og for sig, at vi ville være bedre tjent med at arbejde henimod det, som altså er grundlovens oprindelige sigte, nemlig at vi fungerer herinde som individualister. Men det ligger sådan set uden for debatten i dag, for den foregår på det grundlag, som eksisterer, nemlig at vi har dette partisystem.

Da partigrundlaget opstod, stort set i perioden før 1. verdenskrig, var opfattelsen blandt flertallet af, hvad der i grunden skulle bruges offentlige midler til, af en sådan art, at der næppe var mange, der drømte om, at man overhovedet ville til at bruge skatteyderpenge til private foreninger, som partierne er. Men det er altså noget, som har ændret sig op igennem perioden, selvfølgelig specielt i perioden efter den 2. verdenskrig, hvor man dråbevis har fået disse forskellige former for partitilskud, som vi drøfter i dag. Finansministeren fulgte den indledningsrubricering, som jeg gav; man deler det op i disse 5 hovedgrupper og kigger på hver af disse grupper for sig.

Det valg til Europa-Parlamentet, hvor vi er ved at komme frem til optakten til valgkampen, er et valg, som på masser af leder og kanter er helt, helt væsensforskelligt fra den valgprocedure, vi hidtil har kendt til i Danmark. Det er også ganske og aldeles fremmed, at man giver sig til fra en myndigheds side at give tilskud til de danske partier.

Det er ikke noget, vi er vant til her i landet, og det kan nok få os til at standse op og lige få en drøftelse her i folketinget om, hvorvidt det skal give os anledning til nogen særlige forholdsregler af den ene eller anden art. Jeg ved, at min partifælle hr. Jørgen Junior senere under debatten i dag i ganske særlig grad vil komme ind på drøftelsen heraf.

Jeg vil her rent principielt advare imod den almindelige holdning, som mange herhjemme har til EF-tilskud og formentlig også til de penge, der her er tale om, nemlig at det er sådan noget, der kommer regnende som manna fra himlen ned over os, og som vi i og for sig bare modtager og skal være glade og taknemmelige for og så se at få brugt på den bedste måde. Vi må gøre os klart, at lige såvel som når vi får tilskud henne på rådhuset, eller når vi får tilskud over finansloven eller på anden måde, så er de penge, som betales til os fra EF-Parlamentet, fra EF-organernes side, skatteydertilskud, betalt af bl. a. danske skatteydere i form af EF-momsen eller i form af de almindelige kontingentindbetalinger, fælles toldindtægter, eller hvordan man ellers kan stille det op. Situationen er den, at danske skatteydere betaler ind til EF, og det, at vi er en lille del af helheden, sådan at tyske skatteydere og franske skatteydere betaler meget mere, end vi gør, er ikke noget, der skal få os til at tro, at det bare er sådan noget, som vi kan skuffe ind som en ekstra fortjeneste. Forholdet er også det, hvad angår de tilskud, der ydes både på dette og andre områder fra EFs side, at franske og tyske organisationer – og partier i dette tilfælde – får større tilskud, end vi opnår her i Danmark. Derfor kan vi akkurat lige så godt vænne os til at betragte EF-tilskudsordningerne som noget, vi selv betaler over vores skattebillet. Men vi har en forholdsvist ringe indflydelse på, hvordan reglerne og bestemmelserne bliver udformet. Det fandt bl. a. udtryk i det, som finansministeren nævnte, nemlig de skrevne regler om disse EF-penges anvendelse. Man giver dem til politiske partier i anledning af et forestående valg og siger: disse penge skal de politiske partier drive oplysningsarbejde for, men de må ikke drive valgkamp for midlerne. Og så står der denne frist, som finansministeren nævnte. Inden 5 uger før valget, inden 1. maj 1979, skal pengene – for nu at bruge det præcise udtryk – være »forpligtet«, ikke væ-